

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 386/2019
07.08.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Иштван Нађ и Божидар Николић, адвокати из ... и Даријан Николић, адвокат из ..., против тужене Земљорадничке задруге „ББ“ из ..., коју заступа Игор Сињери, адвокат из ..., ради поништаја, утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2154/18 од 24.09.2018. године, у седници одржаној 07.08.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2154/18 од 24.09.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 268/17 од 16.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, утврђено је да је апсолутно ништав уговор о обављању привремених и повремених послова које је тужилац закључио са туженим 26.04.2017. године, поништено је решење тужене о отказу уговора о привременим и повременим пословима и радном ангажовању број 03-191/2017 од 31.05.2017. године и утврђено да тужиоцу није престао радни однос код тужене са даном 31.05.2017. године, као и да је тужилац у радном односу код тужене почев од 26.04.2017. године, док му на законит начин не престане радни однос. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоца врати на рад. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за период од 01.06.2017. године до 26.06.2017. године исплати износ од 23.000,00 динара, са законском затезном каматом од 20.07.2017. године, до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 103.890,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2154/18 од 24.09.2018. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, што сагласно члану 407. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радно ангажован код туженог за обављање послова ... на основу више закључених уговора и то уговора о привременим и повременим пословима од 27.12.2016. године, уговора на одређено време од 23.02.2017. године и уговора о привременим и повременим пословима од 26.04.2017. године, који је закључен за период од 27.04.2017. године до 26.06.2017. године. Правилником о организацији и систематизацији послова код тужене од 19.07.2016. године и 14.02.2017. године, била су систематизована и упражњена радна места ... . Решењем тужене од 31.05.2017. године, тужиоцу је отказан уговор од 26.04.2017. године и престало му је радно ангажовање на радном месту ... због истека рока на који је закључен. Тужилац је у дужем временском периоду код тужене, обављао послове и ..., с обзиром да је због потребе посла уобичајена пракса била да се ... и ... смењују, потреба за овим пословима није била периодична, већ стална, с обзиром да су исти били и систематизовани, а да их је тужилац обављао на основу уговора о привременим и повременим пословима који је имао све карактеристике и елементе радног односа.

С обзиром на утврђено чињенично стање, нижестепени судови су закључили да је тужена у конкретном случају поступила супротно принудним прописима и одредби члана 197. Закона о раду, из којих разлога је ништав уговор о привременим и повременим пословима од 26.04.2017. године, сагласно одредби члана 103. Закона о облигационим односима, а самим тим и решење о отказу таквог уговора, а да је тужилац ступањем на рад 26.04.2017. године, засновао код тужене радни однос на неодређено време, јер је његов рад имао све карактеристике и елементе радног односа, сходно одредби члана 32. Закона о раду.

Према оцени Врховног касационог суда становиште нижестепених суда је правилно.

Наиме, одредбом члана 32. став 1. Закона о раду, прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад у писаном облику. Ставом 2. истог члана прописано је да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Тужилац је у конкретном случају непрекидно радио код тужене на пословима за којима је постојала стална потреба и који су били систематизовани и упражњени, на основу више закључених уговора о привременим и повременим пословима, иако су

исти имали све карактеристике и елементе уговора о раду, па како је тужена оваквим својим поступањем злоупотребила институт уговора за обављање привремених и повремених послова, то је наведени уговор ништав, сагласно одредби члана 103. Закона о облигационим односима.

Имајући претходно у виду, а супротно наводима ревизије тужилац јесте ступањем на рад 26.04.2017. године, засновао радни однос код тужене на неодређено време, у складу са одредбом члана 32 Закона о раду.

Без утицаја су наводи ревизије којима се истиче да је тужилац са туженом имао закључен и уговор о раду на одређено време, с обзиром да је по овом уговору тужиоцу престао радни однос због истека рока на који је закључен, а након тога тужилац закључио уговор о привременим и повременим пословима за обављање истих послова. Ови наводи иду у прилог тужиоцу, јер указују да је по свим закљученим уговорима, било да је у питању уговор на одређено време или уговор о привременим и повременим пословима, тужилац радио на истим пословима за којима је код тужене постојала стална потреба, односно да се не може говорити о пословима за којима се указивала привремена потреба или на којима је повремено долазило до повећаног обима посла и слично.

Тужена је већ истицала у жалби наводе којима инсистира да се у конкретном случају не ради о закљученом уговору о привременим и повременим пословима, већ о уговору на одређено време, а које је другостепени суд правилно ценио, па их овај суд није посебно образлагао.

Правилна је одлука о враћању тужиоца на рад, с обзиром да је утврђено да је ступањем на рад засновао радни однос код тужене, као и за исплату неисплаћене зараде за јун 2017. године.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом члана 153. и 154. ЗПП, а туженој нису признати трошкови за изјављену ревизију, јер по истој није успела, применом одредбе члана 150. ЗПП-а.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић